

Малката маркиза, обаче, не се интересуваше отъ никого и това трѣбваше да знаятъ влюбенитѣ въ нея. Ахъ, въ нея бѣха влюбени всички: тя затвори вѣтрилото си и се помъчи да се усмихне, тогава всички погледи се начупиха, а единъ ревностенъ баронъ получи лириченъ припадъкъ — за щастие, мѣстото му бѣ заето веднага отъ другъ баронъ, който получи по реда си музикаленъ бѣсъ. — И колко клавесини изгубиха избѣлѣлитѣ си клавиши въ умилителнитѣ призови на гавота, колко нѣжни търкалца отъ шпори се изнизаха върху петолинията на паркета: когато любовта трѣбваше да танцува, кой възпитанъ кавалеръ би отстѣпилъ мѣстото си? — Само малката маркиза не забеляза нищо — тя тѣгуваше.

О, малката маркиза тѣгуваше, защото бѣ влюбена, ала тя не знаеше това, защото не искаше да знае за нищо. И само сребърната сѣнка на огледалото отбеляза нѣкаква нѣжна мисль — нейната опасна, радостна и грѣшна мисль — когато въ дъното на коридора се яви, мраморенъ между бронзовитѣ колони, самиятъ Донъ Педро.

Той бѣ скърбенъ като луната и благороденъ като нейната свѣтлина, върху лицето му изрѣзана мѣдрата му душа като разпятие върху слонова кость, а когато острието на погледа му описа джга, въ залата притихнаха стѣпкитѣ, отнесени срѣдъ умиращата музика, сякашъ янтари разпилѣни въ цвѣтя. А отгоре бледнѣеше въ кротость единъ самотенъ крѣгълъ опалъ: самото сърце на малката маркиза.